

u n á s

ZPRAVODAJ XXVIII. JIRÁSKOVA HRONOVA

16. SRPNA 1958

TELEVIZE a Jiráskův Hronov *Viděl jsem*

S rozmachem televize se množí u nás — stejně jako tomu bylo v jiných zemích — otázka, zda televize nevytlačí jiné druhy umění, film, divadlo. Před časem došel televizi dopis od jednoho ochotníka a v něm se psalo: „Má to ještě smysl vysedávat po večerech nad texty, trávit hodiny a hodiny na ochotnickém jevišti a po dlouhých týdnech dát dohromady představení, které stejně viděli nebo uvidí diváci v televizi v provedení profesionálních herců? Jak obstojí ochotnické divadlo v konkurenci s televizí, která přináší více než sto divadelních večerů za rok? Vždyť nám lidé na ta naše ochotnická představení ani nepřijdou...“

Tato obava je ovšem planá. Televize nechce nahradit divadlo. A i kdyby chtěla, nevytlačí je, tak jako je nevytlačil film nebo rozhlas. Člověk touží po společnosti a chce vnímat umělecké dílo v diváckém kolektivu, v nenahraditelném prostředí hlediště, v oné zvláštní atmosféře, která je přímo součástí dramatu, v nejužším kontaktu se skutečným, živým člověkem na scéně. V tomto pospolitém prožitku je půvab a společenská síla divadla, jeho tisíciletého života, věčnosti a nesmrtelnosti.

V ochotnickém divadle ostatně nejde jen o působení na diváky, ale i rozvíjení tvůrčích schopností lidí a jejich výchovu v kolektivu, o ušlechtilou zábavu a radost. Ochotnické divadlo by mohlo ztratit svou funkci a poslání jen tehdy, kdyby přestalo jít samostatnými cestami, kdyby dramaturgicky, režijně i herecky jen mechanicky opakovalo repertoár profesionálních divadel nebo televize. Naopak — čím víc bude určováno potřebami života i svého nejbližšího okolí, čím více bude odpovídat na jeho problémy, čím méně bude zapomínat na malé agitační formy a estrádní čísla, tím méně se bude i ono dostávat do „konkurence“ s profesionálním divadlem nebo televizí.

Televize může mít pro ochotníky veliký význam nejen v tom, že se z ní učíme, u ní debatujeme nad předváděnými pořady, že v ní můžeme studovat vynikající ukázky režijní práce a detailně sledovat herecké a mimické umění našich předních divadelních umělců. Televize připravuje na příští rok i zřízení pořadů „Poradny kulturní a osvětové práce“, jejichž podstatná část má být určena přímo souborům lidové umělecké tvořivosti a především také pravidelným kursům ochotnického divadla, ličení, kostýmování, stavby scén i zásad tvůrčí práce.

Televize věnuje zájem i výsledkům práce našich ochotnických souborů. Již třikrát vystoupili v televizi ochotníci divadelníci ze soutěže Jiráskova Hronova. Před třemi roky Vitkovští se Stehlíkovými „Nositeli řádu“, předloni Hronovští s Jiráskovým „Emigrantem“, loni Pražští s Arbuzovými „Domem na předměstí“. U příležitosti mimořádně úspěšného předloňského Jiráskova Hronova byla uspořádána televizní beseda o práci našich ochotnických souborů, v níž spolu s redaktorem Jiřím Poberem a vynikající představitelkou Nory Radnických Zdeňkou Vaňkátovou hovořil i zvěčnělý vychovatel pokrokových lidových divadelníků František Kuhr. Ani letos nezapomněli televizní pracovníci na Jiráskův Hronov. Pustili se dokonce do práce, kterou ani jejich starší bratr film za delší léta své existence neodvedl. Natáčejí v Hronově 20 minut filmových záběrů, které mají zachytit atmosféru Jiráskových Hronovů a průběh letošního jejich ročníku. A zároveň tu vybírají ukázkou z nejlepšího představení, která bude provedena živě z pražského studia jako příklad dosažené úrovně a významu práce našeho ochotnického divadla. Jestliže se dílo podaří, mohou se naši ochotníci těšit, že v úterý 26. srpna ve večerní půlhodince, dva dny po ukončení XXVIII. Jiráskova Hronova, prožijí znovu hronovské dny na televizní obrazovce.

A napřesrok? To už bude stát retranslační stanice i v Hradeckém kraji a zpravodajství z průběhu XXIX. Jiráskova Hronova budeme sledovat i my zde, na stovkách televizorů v Hronově a okolí, přímo ve dnech festivalu.

u vás v Hronově řadu dobrých představení, mají dost značnou uměleckou úroveň. Nejvíce mne zaujalo představení „Deníku Anny Frankové“. Hru jsem poznal v provedení profesionálního divadla ve svém rodišti Bochumu. Hronovské představení však mnou zvláště silně otrásl. Cítil jsem obžalobu hnusných zločinů, zvláště silně v okamžiku, kdy ke mně, jako k Němci, promluvalo zahraničí v zemi, ve které mírnilovni mladí lidé usilují o realizaci nejkrásnějších humanistických zásad. A na takovéto odsouzeníhodné německé jednání poukázali právě titíž českoslovenští přátelé, kteří před několika týdny byli tak laskavými hostiteli mých přátel — souboru Almarusch Essen - Borbeck při jeho zájezdu do Svitav. Tato skutečnost je pro mne ještě silnějším impulzem k závazku, že uděláme vše, aby se něco takového nikdy nezapomnělo a že je třeba, aby všichni lidé žili v míru.

Co se mi kromě tohoto líbilo v Hronově? Silné poznání, že jsem mezi přáteli. Měl jsem příležitost mnohemu se naučit od svých československých ochotnických přátel. — Zejména mne zaujala intenzivní práce poroty a upřímný, otevřený způsob jejího hodnocení. Jeden z nejlepších poznatků tu je, že východiskem je vždy úvaha, jaký prospěch přinese ta nebo ona kritika celému ochotnickému hnutí. Uvědomil jsem si při tom, jak velké síly přýští z lidí, jehož hlavním přikázáním je mír a porozumění mezi národy a u něhož proto lidová tvořivost posiluje další výstavbu socialismu. Odnáším si tedy celou řadu podnětů, které plodně ovlivní práci ochotníků v Německé spolkové republice.

ALBERT FUK,

předseda západoněmecké ochot. organizace „Verband für Heimat- u. Volksbühnenspiele“ se sídlem v Bochumu.

O Čechovovi bylo dobře řečeno, že každá jeho hra připomíná ledovec viditelný jen z jedné sedminy: obrovský masiv ostatních šesti sedmin zůstává ponořen v hloubce. Zahrát dílo tak obtížné zůstává výsadou jen nejlepších a nejvyspělejších. Srovnáme si jen, jak zřídka se o tento úkol pokoušejí profesionální divadla. Jestliže se i ochotníci mohou odvážit inscenace tak náročné, je to dalším důkazem dnešního vysokého stavu divadelní amatérské tvořivosti. Nebylo by, myslím, správně hodnotit na představení kojjetínského souboru, nakořik se mu podařilo postihnout i oněch šest sedmin „ponořených“ pod vlastní text Čechovova dramatu, ono nesmírně složité předivó vzájemných lidských vztahů i duševních hnutí a záhuvěv, motivů vnějšního jednání. Ublížili bychom tím souboru který ukázal značnou jevištní vyspělost, ba přímo suverenitu, jež by nás v inscenaci díla méně obtížného asi bezvýhradně nadchla. U většiny ochotnických

kolektivů jsme svědky toho, že představení spočívá na několika vyspělých, technicky vybavených jednotlivcích, kdežto ostatní jen doplňují podle možnosti svého talentu (někdy i netařentu). U kojjetínských to bylo obráceně: z vyrovnaného a technicky vyspělého kolektivu se odlišovaly podle mého názoru jen dvě slabé postavy (a kuřpodivu ženské). Snad jen typovým výběrem, v němž hledáme největší klad ochotnického divadla, nebylo všchno v pořádku. Nejvíce na toto přehrávání doplatil asi Treplev a částečně i Trigorin, ačkoli nepochybuji, že V. Novotný i F. Hájek jsou dobří herci. Ale tady v Hronově se nám všem lépe mluví o kladných stránkách představení. A proto na závěrech pochvalně většinu hereckých výkonů Hanácké scény, především Z. Chybu, (Dorn), pak V. Kafkovou (Irina) a M. Oulehovou (Nina), I. Vosáhla (Sorin), L. Horáka, O. Řihoška i J. Oulehlu.

V. GABRIEL

Budeme stavět

Již od roku 1951 slouží Jiráskovo divadlo jako závodní klub ROH Tepna, hronovským textilákům a všem ostatním pracujícím Hronova a okolí. Budova, která byla stavěno výhradně pro divadlo, naprosto nepostačuje k rozmanité kulturní činnosti závodního klubu. Situace se ještě stížila po té, když vyhořela budova s tanečním sálem, patřící závodnímu klubu TOS Hronov. V této tíživé situaci jsme se obrátili na ÚRO a Ústřední výbory odborových svazů textil a strojírenství, aby nám finanční dotaci umožnily přistavbu k Jiráskovu divadlu, kterou by bylo doplněno kulturní zařízení závodního klubu o potřebný společenský sál, sál pro loutkové divadlo a klubovny.

Náš požadavek se setkal u nejvyšších orgánů s pochopením a již byl také schválen investiční úkol ve výši 4.600.000 Kčs. Tuto částku hradí odbory. Současně s přístavbou bude řešena rekonstrukce Jiráskova divadla, zejména ústřední topení, klimatizace a izolace budovy. Investiční úkol byl projednán na KNV v Hradci Králové, kde byl také sestaven harmonogram prací. Do konce června 1959 vyhotovení úvodního projektu, do konce července 1959 předání stavovýrobě a v roce 1960 započeti stavby. — Teď nám největší starost dělá projekt. V nejbližších dnech má být vyhlášena omezená neanonymní soutěž na ideový návrh plánované přístavby. K účasti na této soutěži byla požádána Fakulta pozemního stavitelství v Praze, v Brně a Bratislavě, Státní

projekt. ústav v Praze, Hradci Králové a Pardubicích, s podmínkou dodat ideový návrh do 19. ledna 1959, aby bylo možno provést v termínu úvodní projekt. V měsíci únoru provedeme v Hronově výstavku dodaných návrhů na výstavbu s uvedením vítězného projektu.

Budeme tedy stavět . . . Budeme stavět za zcela jiných podmínek, než za jakých stavěli hronovští ochotníci v letech 1928—1930 Jiráskovo divadlo. Tehdy se musela sbírat korunka ke korunce a z veřejných prostředků na tento stánek kultury nebylo poskytnuto nic. Dnes je situace jiná. Dnes mohla převzít tuto starost — za nás Hronováci — mohutná, jednotná odborová organizace ROH.

ZK TEPNA Hronov

Být členem poroty značí moře roboty. Ony se vždy najdou hlasy které s něčím nesouhlasí. Je to někdy výjev tklivý když sám režisér se dívá co prý našlo v inscenaci Rackové jsou divní ptáci

Nebyl jsem spokojen s včerejší prací naší soutěžní poroty. Ne snad proto, že bych nesouhlasil s kladným hodnocením kojjetínské inscenace „Racka“, to ne, jsem

přesvědčen, že je to inscenace v ochotnickém divadelnictví mimořádná, nýbrž proto, že nebylo využito této výborné příležitosti k lepšímu poučení pléna o problémech inscenací Čechovových her. Kojjetínský soubor si zasloužil důkladnějšího rozboru výsledků své práce. Soutěžní porota se nedostala do žádoucí hloubky problémů, razila síce řadu velikých závěrů a okřídlených hesel („velký svátek ochotnického divadelnictví . . . úchvatný pokus o moderní inscenaci Čechova . . . zdívaldně Čechova“), přinesla však pro tyto velké závěry jen skrovné důkazy. Razím-li jako kritik takavýto dalekosáhlý závěr, nemohu se přece vyhnout důkladnému rozboru představení. E. Lehuta místo něho uvedl jen několik tézí — velmi problematických. Není např. po mém soudu správné jeho tvrzení, že srozumitelné vyjádření perspektivy hry je důsledkem akcentu inscenátorů na dějovou složku „Racka“ a potlačení Čechovových „šerosvitných“

polotónů. Také J. Nezval přinesl pro svou charakteristiku „moderní inscenace“ doklady velmi skrovné. Kdybych chtěl být zlomyslný, řekl bych, že průměrný posluchač si z jeho formulace vzal asi to, že Kojjetínští hráli „Racka“ moderně, protože s ním byli hotoví o hodinu dřív, než na národní přehlídce. Těžko se ovšem hodnotí představení bez rozboru hereckých výkonů (povšechná charakteristika hereckého typu a popis role nejsou ještě rozbořem). Těžko hodnotit herecké výkony bez rozboru hry. Nebo je snad Čechovův „Racka“ hrou tak jednoduchou a obecně známou, že si od poroty rozboru nevyžaduje? — Věřím v kvalitu naší letošní poroty a doufám, že šlo v jejím výkonu o zakolísání přechodné.

K dalším včerejším poznatkům se ještě vrátíme. Zde jen slovo o tom, proč měla úspěch neuspořádaná přednáška V. Lohniského o některých problémech současné divadelní režie: protože známý profesionální režisér nepodceňoval ochotníky a palčivě a zaujatě se zpovídal ze svých vlastních uměleckých problémů.

JIRÍ BENEŠ

Naše cesta

Ještě před sedmi lety byl divadelní soubor ZK Vagonka Tatra Smíchov ultraměstáckým spolkem. Divadlo se dělalo šmirácky a neodpovědně. Rok 1952 znamená zlom. — Nové vedení souboru, jedinci, nespokojení dosavadním stavem, strhávají za sebou většinu ostatních, získávají nové síly. Místo starých hvězd pochybeného lesku nastupuje poctivá divadelní dřina. Byly to inscenace dvou českých klasických her, na nichž se uskutečňovaly první kroky nového chápání divadelní práce: Jiráskův Pan Johanes a Tylova Lesní panna. Už třetí inscenace — Lope de Vega Fuente Ovejuna — byla v r. 1954 vybrána do Hronova. Dnes víme, že předčasně; soubor pro Hronov ještě nevyzrál, představení neuspělo („betonová“ výprava znemožnila rychlejší přestavby četných obrazů, v pojetí správná snaha po akcentování společenské linie hry nezdravě překryla individualisaci i hlavních postav, smůla se pověsila na paty — na tančící kompars spadl reflektor), soubor byl na trapné diskusí bit.

Vrátili jsme se domů a nastala nová dřina. Naše kádry rostly na kláse české (Lucerna, Kutnohorští havíři) i světové (Sluha dvou pánů, Tartuffe), soubor dělá první kroky v oblasti současné tematiky, dosahuje prvního velkého úspěchu se sovětskou hrou (Rozov, Šťastnou cestu). Dramaturgie si uvědomuje zatím přílišnou žánrovou úzkost repertoáru a střídá drama a komedii fraškou, estrádou i pohádkou pro děti. Na začátku této etapy vývoje, na začátku tohoto úsilí o zvládnutí širší škály žánrového bohatství, zastihuje nás naše druhá hronovská účast v r. 1956 s polskou satirickou fraškou Svátek pana ředitele. Ne, ani toto představení jsme nestudovali pro hronovský „export“, dokonce jsme původně neměli ani v plánu s touto hrou soustěžit. Hra byla v té době potřebná

pro situaci v našem závodu a její satirický žánr byl pro nás novinkou. Ani tento Hronov pro nás neskončil příliš úspěšně, představení nevyšlo tak jako na národní přehlídce a ani diskuse neměla (což je to už pro nás tradice?) valnou úroveň: k objasnění četných inscenačních problémů satiry platnější slovo rozhodně neřekla.

Letošní Jiráskův Hronov zastihuje náš soubor opět na začátku nové etapy. Pokoušíme se nastoupit v dramaturgii odvážnější cestu, než doposud,

Záběry K. Mince z představení hry „Není římského lidu“

cestu politického divadla. — Soubor, který chce hrát v Praze, v největším středisku naší profesionální divadelní kultury, nemá to právě snadné. Nemá přece valného významu hrát hry, které jsou v repertoáru desítky pražských divadel! Hledali jsme dosud

Petronius a Marcia z představení Vagonky Tetry

neprovedenou hru českého autora. Tou byla loni prvotina Jarmily Loukotkové *Není římského lidu*. Hra nás zaujala, zdá se nám velice talentovaná a myšlenkově zajímavá. Není ovšem bez problémů — to by byla pravděpodobně po více než deset let nečekala na svou ochotnickou premiéru! Pokusili jsme se její problémy řešit úpravou i inscenačně, protože jsme byli přesvědčeni, že tím pomůžeme mladé české autorce, protože věříme, že naše představení je schopno dát našim divákům platné myšlenky pro dnešek, i když se hra odehrává skoro před dvěma tisíci let. Doufáme, že náš pokus bude podnětem k platným diskusím a dobrému poučení nejen našeho souboru, ale celého pléna. V tom je totiž, podle našeho názoru, smysl Jiráskových Hronovů.

**DIVADELNÍ SOUBOR
ZK VAGONKA TATRA, SMÍCHOV**

Z dějin starověkého Říma

Úvodem ke hře J. Loukotkové „Není římského lidu“ snad se zavděčíme svým čtenářům zveřejněním tří volných citátů z díla sovětského historika N. A. Maškina „Dějiny starověkého Říma“.

Nero zahájil svou vládu prohlášením, že zachová úctu k právním senátu, který měl rozhodovat ve všech nejdůležitějších státních záležitostech. Jak ve vnější, tak ve vnitřní politice se Nero projevil jako člověk náchylný k nerealistickým, fantastickým plánům. Jakmile byl zbaven brzdících útlivů, začal vést prostopášný život, jež vládnoucí kruhy sice odsuzovaly, ale navenek zachovávaly úctu k císaři a patolizalsky podporovaly jeho rozmary.

Následkem četných konfiskací byla podkopána sociální základna římské aristokracie a prvním a největším vlastníkem římské půdy se stal císař. Opozice senátorského stavu vyústila ve spiknutí Gaia Calpurnia Pisona (r. 65), jehož se zúčastnili význační senátoři a s nimi spojení praetoriánští velitelé. Program spiknutí nebyl patřičně vypracován, účastníci se ho jak stoupenci obnove-

ni republiky, tak i lidé, kteří chtěli pro sebe výhodnějšího císaře. Spiknutí bylo odhaleno, mnozí jeho účastníci byli popraveni, jiní spáchali sebevraždu. Za Neronovy vlády se i v Římě vyskytly případy, kdy široké vrstvy obyvatelstva daly najevo svou nespokojenost (např. po zavraždění městského praefekta Pedania Secunda), přestože Nero věnoval ohromné množství peněz na dary lidu a divadla, jichž byl vášnivým milovníkem.

Velkým neštěstím byl pro římské obyvatelstvo požár v r. 64, který trval celých devět dní. Vyhořela značná část města a obrovský počet lidí zůstal bez přístřeší. Kolovaly pověsti, že Řím zapálil sám Nero, nejsou však historicky potvrzeny. Pravděpodobnější je, že tyto pověsti byly Neronovi nepříjemné a dal proto ztrestat křesťany, domnělé palíče.

Pro studium dějin Neronovy doby má velký význam román *Satiricon*, který zobrazuje různé vrstvy italské společnosti v I. stol. n. l. a bývá obvykle připisován Petroniovi, aristokratu, majícímu blízko k Neronovu dvoru a nazývanému „arbitr elegantiarum“, tj. soudce ve věcech krásy, vkusu. Petronia očernil všemocný Tigellinus u císaře a spisovatel, aniž vyčkal soudu, spáchal sebevraždu.

Jiráskovu kraji

Jak pozdravit tě nejkrásněji,
ty čistá země pod Turovem,
kde každý člověk bohatýrem,
kde každý kout je živým slovem,
kde každá cesta porozpráví s tebou,
stezička s kopců kvítí donese,
krok zastavíš a s hlavou obnaženou
vzpomínku voláš, hned ozve se.
Buď pozdraven, ty kraji velikého syna
my rádi dáme lásku za lásku,
žij šťastně, vzkvetej, raduj se a zpívej
zahradu voňná, kraji Jiráskův.

MIREK NETÍK

Až do rána bílého

Rok od roku rostoucí zájem o hronovské přehlídky si vynutil zvětšení hronovského hlediště. Plánuje se i postavení kulturního domu, vše vysokým nákladem. Nebylo by možné, soudruzi, abyste do plánované částky zahrnuli i osvětlení ulic? — Mnoho účastníků bydlí v soukromých bytech i vilkách na okraji města. Je-li někdy tmavá noc, věřte, že to dá hodně útrap, aby se člověk dostal do postele. Naše poznámka se netýká občanů „pod parou“. Ti obvykle nejzáhadnějším způsobem zcela brilantně přistanou ve svém domově. Postižení jsou nejstarší a nejpořádnější soudruzi. Nebo to je za trest, že se nechodí veselit až do doby, kdy pouliční osvětlení nahradí vycházející slunce?

E. A.

V předvečer svého vystoupení v Hronově uvedli plzeňští ochotníci „Kratochvilnou historii“ v Náchodě v Domě osvěty. Přijel s nimi i jejich velký příznivec, dlouholetý ochotník Rudolf Boes. Je dobře znám i všem ochotníkům Náchodska: působil v letech 1914—1929 v Náchodě, patřil a stále patří mezi nadšené ctitele díla Aloise Jirásky, jehož hry úspěšně režíroval. — Plzeňská Medika předala při svém představení v Náchodě Rudolfu Boesovi diplom čestného členství souboru.

Byl nalezen fotografický aparát. Necht se přihlásí nálezece!

(Z učerjší besedy)

Slib místo gratulace.

Zitřa dožívá se sedmdesátí let neobyčejně plodného života velký Moravan, jehož mnohé práce jsou nezbytnou pomůckou také pro činnost všech praktických divadelníků, profesionálů i ochotníků. Je to rektor brněnské university akademik František Trávníček, nositel Řádu republiky. Jeho Slovník jazyka českého a Mluvnice spisovné češtiny, za níž byl odměněn státní cenou, jeho četné populární práce odtiskované v novinách a později shrnuté do několika knížek (např. Nástroj myšlení a dorozumění) a hlavně knížka Správná česká výslovnost, vycházející především z potřeb divadelní praxe, jsou zárojem spolehlivého, vědecky přesného, ale zároveň i pro laiky naprosto srozumitelného a poutavého poučení. Připojujeme se k četným gratulantům a rádi bychom mu se svým blahopřáním odevzdali slib, že z jeviště v Hronově ani nikde jinde v jeho jubilejním roce nezazní žádné ty zme (jsme), pocem (pojď sem), divadlo, dyskuze... Co myslíte, ochotníci čeští a moravští, můžeme vaším jménem tento slib učinit? Odpověď na tuto otázku nám neposilejte, dokážte ji raději ve své divadelní praxi!

JER

- 9.00 hodin Slavnostní akt přejmenování části Palackého ulice (u divadla) jménem Františka Kubra.
- 9.30 hodin Promenádní koncert v Jiráskových sadech.
- 10.00 hodin Beseda „Za divadlo života“ o díle a živém odkazu Františka Kubra — v sokolovně (prof. Ant. Kurš, děkan JAMU, dr. Kl. Rektorisová, doc. AMU).
- 13.30 hodin a 17.00 hodin Divadelní představení osmileté střední školy, Předmostí: O. Waltrová „Zlatá kachna“.
- 14.00 hodin Diskuse s divadelním souborem ZK Vagonka Tatra, Praha-Smíchov v sokolovně.
- 14.30 hodin Tělocvičné odpoledne v Sokolských sadech.
- 19.00 hodin Taneční večer v Sokolských sadech.
- 20.00 hodin Diskuse s divadelním souborem osmileté střední školy Předmostí v sokolovně.
- 20.30 hodin Představení divadelního souboru ZK Vagonka Tatra, Praha-Smíchov: J. Loukotková „Není římského lidu.“
- 22.00 hodin Družba ochotníků v sokolovně.

Rádi tlumočíme

V těchto dnech došly naší redakci dva pozdravné dopisy profesionálních divadelníků. Jeden s přáním mnoha zdaru Jiráskovu Hronovu od Valtra Tauba, populárního porotce loňského Hronova, druhý od Zdeňka Dintra, ředitele brněnského Fučíkova divadla. Z jeho dopisu citujeme: „Především se mi líbí zájem, ba hlad po poznání a náročnost, s níž si sami, často ještě přísněji než porota, prověřujete diskusí svou práci. Suverénní samolibost, sebeuspokojování a malá náročnost jsou jistě nezavilejšími nepřáteli každého umění!“

AUDIATUR ET ALTERA PARS

Při pohledu na poslední stránku časopisu U nás ze dne 14. srpna vznikl v některých čtenářích zasvěcených a ve všech nezasevěných nepřiznivý dojem. Na levé straně se ozývají slova po diskusním požáru a sváru, na jehož nedostatek prý si stěžují výboři, a na druhé straně jsou stavěni dva diskutující do světla rušitele veřejného pořádku, když projevíli svůj názor o představení „Slavíka“. Nepřiznivý dojem z ostrých slov soudruha ze Slovenska se automaticky svezl i na diskutujícího soudruha z Broumova, který ve svém subjektivním zaměření řekl, že v jeho přípravě se mu podařilo „Slavíka“ pochopit lépe, než soudruhu režisérovi ze Slovenska. Naprosto se však nemínil svým představením „vytahovat“. Jako studená sprcha působila na nás slova jednoho z porotců o nedostatečném vyspání, která atmosféru spíše zhustila, než vyjasnila. Kolektiv Broumovských byl tak omráčen, že se nezmohl na okamžitou reakci, nezmohl se vysvětlit situaci. Proto na oplátku připsujeme toto:

Solidní porota by měla
nás plebejce chápat,
náz někdy špatný názor opravit
a ne se na diskutéra sápat
a slovem ho pak odpravit.

BROUMOVÁCI

Konstatoval studijní kolektiv porotců, že to je safraportsky těžké — hrát před hronovským publikem. — „Bodejť ne“, odtušil Jan Martinec, „když v divadle každý sedí s kritickou sekerou pod židli.“ — Redakce doporučuje, aby v zájmu vřelejší atmosféry v divadle odkládali diváci své sekery v šatně.